

Дівчинка, яка поцілувала персикове дерево

Елінор Фарджон

У Лінгуаглоссі, на Сицилії, жила маленька сільська дівчинка на ім'я Маріетта. Це була країна фруктових дерев: персики, абрикоси, яскраві гранати, мигдаль, чії ніжні рожеві квіточки навесні з'являлися найпершими, і оливкові дерева, чиє листя завжди зелене, і виноградні лози з білими і чорними гронами в кінці літа. Життя селян цілком залежало від фруктових дерев.

Країна фруктових садів лежала біля підніжжя великої гори з вогненним серцем і жерлом нагорі. Іноді гора сердилася і вивергала з цього жерла вогонь і розпечене до червоного каміння.

А коли вона дуже сердилася, ціла річка з розплавленого каміння стікала вниз з гори кілька днів поспіль, наче з горщика витікала каша. Руде полум'я здіймалося високо в повітря, із силою підкидаючи кам'яні брили, що падали, куди заманеться. Іноді вогняна ріка спускалася вниз і руйнувала все на своєму шляху, перетворюючи квітучу землю на пустелю, і там, де вона пробігала, повітря ставало таким гарячим, що неможливо було ані жити, ані дихати.

Тому селяни, які обробляли землю в тіні гори, завжди жили в страху, чекаючи часу, коли гора розсердиться і почне гнівно бурчати, а коли це траплялося, вони молилися святому Антонію, щоб він приборкав гнів гори та врятував їхні фруктові дерева від загибелі.

У великому гніві гора бувала не дуже часто, і Маріетта вперше почула, як гора бурчить дійсно грізно, коли їй було сім років. Одного ранку її старший брат Джакомо, якого часто не було вдома по кілька днів, повернувся додому, а вона гралася в садку, біля свого власного персикового дерева. Її деревце росло в найдальшому кутку саду, з усіх фруктових дерев, що росли тут, її деревце було найближче до гори.

Джакомо посадив цей персик для Маріетти в той день, коли вона народилася, і дівчинка любила своє деревце більше за все на світі. Вона розмовляла з ним, наче з другом, а Джакомо іноді жартував, питаючи сестру, як її подружка поживає сьогодні.

– Малятко – дуже весела подруга – зазвичай відповідала Маріетта навесні, коли дерево зацвітало, а коли на ньому з'являлися персики, вона могла сказати: – Малятко міцна та сильна. – А пізніше, коли персики були зірвані і з'їдені, Маріетта відповідала: – Малятко пішла, вона сьогодні не вийде пограти зі мною.

– Яка вона, твоя донечка-подружка? – жартував Джакомо.

– Вона така гарненька, сміється, співає і танцює весь час. Вона носить зелене платтячко і віночок на голові. Зараз її немає – вона пішла в гості до короля гори, хоча їй зовсім не хотілося йти туди.

Джакомо сміявся і смикав Маріетту за чорні кучерики, але стара бабуса Лючія, яка

жила в будинку і готувала їжу, хитала головою і бурмотіла:

- Може й так, може й так, хто знає...

В той день, коли Джакомо на кілька днів пішов з дому, а Маріетта збирала квіти і розмовляла зі своїм персиковим деревом, вона почула якесь незнайоме гудіння у повітрі і подумала: "Король гори на щось розсердився". Почувши це гудіння, усі, хто працював серед дерев – і чоловіки, і жінки стали як укопані та почали дивитися на гору зі страхом у душі.

Через деякий час вони зрозуміли – сталося те, чого вони боялися найбільше. Чи багато, чи мало часу пройшло після цього, але вогняна річка почала стікати з вершини гори і незабаром мала дістатися до квітучого села. Цього вечора стара Лючія сказала Маріетті:

- Треба швидко втікати.

- Куди ми підем? – запитала Маріетта.

- В село, помолитися святому Антонію. Візьми з собою квіти.

Маріетта взяла квіти, які вона зірвала вранці, і пішла в село зі старою Лючією.

Молоді й старі, жінки і чоловіки сходилися в село з усіх сторін, а ті, хто жив у цьому селі, вже покинули домівки і стояли на колінах в церкві. Майже всі приносили квіти і клали їх до фігури святого Антонія. Маріетта теж поклала квіти і опустилася на коліна поруч з Лючією і почала молитися.

- Чого мені просити, матінко Лючія? – запитала вона.

- Проси, щоб вогонь не впав на нас.

Маріетта просила до тих пір, поки не втомилися коліна. Вона встала і побачила, що деякі діти грають в густій тіні високих колон. Вона трошки пограла з ними, потім прилягла і заснула, а коли прокинулася, побачила, що людей в церкві стало значно більше.

Селяни зі схилів гори, жінки в хустинах, а чоловіки в старих червоних плащах, облямованих хутром, – вони вели з собою дітей. У деяких були величезні вузли з одягом та різним домашнім скарбом, поспіхом зав'язані перед тим, як вони кинулися тікати від вогняної ріки, що спускалася на їхні будинки.

Усю ніч люди стояли в церкві, молячись, щоб річка зупинилася або повернула в бік від їхніх домів, а рано вранці вони вийшли і стали дивитися на гору. З першого погляду їм стало зрозуміло, що їхня молитва не прийнята, і що вогняна ріка продовжує наступати на їхню квітучу землю. Повітря було гарячим та пекучим.

Стара Лючія простягла вгору руки і заголосила, як і багато інших жінок. Потім священик промовив:

- На все воля Господа Бога, діти мої! – і попросив чоловіків винести фігуру святого Антонія з церкви і поставити її на шляху вогняного потоку.

Чоловіки пішли в церкву і винесли статую. Вони пронесли її через село і поставили на дорозі там, де вказав священик. Жінки і діти йшли за ними з квітами і поклали квіти навколо фігури, потім зірвали ще квіти і вкрили ними ноги святого Антонія.

Коли зовсім розвиднілося, гаряче дихання гори оповило людей – усі опустилися на

коліна, а священник звів руки і почав творити молитву, благаючи небо відвести вогонь у бік.

Вогняний потік не зупинявся. Нарешті священник обернувся до людей і сказав зі сльозами на очах:

- Діти мої, диво ще може статися, але я не можу дозволити вам стояти тут. Небезпека надто велика. Залиште свої будинки і дерева на милість Божу та йдіть.

У смутку селяни підвелися на ноги, пішли по домівках, зібрали деякі речі, а перед тим, як залишити свої оселі назавжди, вони вийшли в сад і поцілували свої фруктові дерева. Потім величезною юрбою вони вийшли на дорогу і поспішили піти подалі від будинків, у які вони більше ніколи не повернуться.

Потоки людей текли по дорозі, рятуючись від наступаючої небезпеки. Лючія і Маріетта йшли разом з іншими. Раптом Лючія відчула, що хтось смикає її за сукню.

- Матінко Лючія, матінко Лючія!

Бабуся подивилася вниз:

- Що таке, моя маленька?

- Матінко Лючія, чому вони цілували свої дерева?

- Щоб благословити їх і врятувати, якщо на це воля Господня.

- Матінко Лючія, я не поцілувала моє персикове дерево!

- Бідолашне деревце, - зітхнула Лючія, - воно загине першим.

- Я маю повернутися і поцілувати його, матінко Лючія!

- Ні, ні, зараз це вже неможливо. Йому це не допоможе. Дивись, яким гарячим стає повітря.

Стара Лючія прискорила кроки, натовп оточував її з усіх боків, довкола було стільки людей, що вона не відчувала серед них Маріетту, їй здавалося, що вона тримається за спідницю, і Лючія не оберталася на дівчинку, а просто йшла і йшла, думаючи тільки про одне - що треба поспішати. Раптом хтось покликав її:

- Мамо Лючія, мамо Лючія, де ти? Де мама Лючія?

- Ось я, тут, - сказала стара жінка.

- Ось вона! - закричали десятки голосів. Якись сильні руки виштовхнули стару вперед, і вона зіткнулася віч-на-віч із Джакомо, який, повертаючись додому, побачив натовп людей, що йшли йому назустріч, і вогняний потік з гори, що пожирає будинки і сади. Але в цей момент він не думав про будинок, він думав тільки про свою маленьку сестричку Маріетту. Коли він побачив Лючію, його стурбоване чоло розгладилося, і він сказав:

- Слава Богу! А де Маріетта?

- Ось вона, - сказала стара жінка і потягнула малюка, що чіплявся за її спідницю, але це була не Маріетта, це був Стефано, синок горбаня.

- Як! - вигукнула в розпачі Лючія. - Де Маріетта? - І вона стала гукати Маріетту, і натовп теж гукав її, але все було марно. Маріетти не було.

Раптом Лючія сплеснула руками і вигукнула:

- Я знаю, знаю, Боже милостивий, вона пішла поцілувати своє персикове дерево.

Бабуся повернулася і вони разом із Джакомо, чиє серце тяжко калатало від страху, стали поспіхом пробиватися крізь натовп, прокладаючи собі дорогу.

Ледве помічаючи спеку, наче в пеклі, дорослий чоловік і стара жінка йшли по дорозі вгору, поспішаючи з усіх сил. Вони пройшли через село, пройшли повз фігуру святого Антонія, яка потопала у квітах, потім пройшли вздовж садів і виноградників, які належали їхнім сусідам, і нарешті прийшли до свого власного будинку біля підніжжя гори. Щоб не втрачати час, вони не стали навіть заглядати всередину, а відразу поспішили в найдавший кут саду, туди, де росло персикове деревце Маріетти.

І вони знайшли її тут. Маріетта лежала із заплющеними очима, притулившись щокою до стовбура, а її ручки обіймали свого друга. Маленька фігурка святого Антонія, яка раніше стояла в кімнаті матінки Лючії, була поруч з Маріеттою, вона поставила її перед деревом і поклала до ніг святого оберемок квітів.

Джакомо нахилився до своєї сестрички, а потім сказав:

- Вона спить. І чоло у неї холодне.

- Слава Богу! - зітхнула матінка Лючія, - дивись, повітря перестало нагріватися. Вони обернулися у бік гори і з подивом побачили, що вогняна ріка дісталася підніжжя і повернула в бік.

- Це чудо, - сказала стара Лючія.

Маріетта поворухнулася, відкрила очі і побачила свого старшого брата, що схилився над нею. Вона схопилася на ніжки і обійняла його за шию.

- Джакомо, яка я рада тебе бачити! Джакомо, ти знаєш, що сталося, поки тебе не було? Король гори розгнівався і послав униз вогняну ріку, а я ходила в церкву і подарувала квіти святому Антонію, і я була в церкві всю ніч, разом з іншими людьми. А вранці ми вийшли з церкви і поставили святого Антонія на дорогу, і стояли на колінах, поки не стало дуже спекотно, а потім усі поцілували свої дерева і втекли, а я забула поцілувати своє персикове дерево, Джакомо, і я повернулася і принесла святого Антонія, щоб захистити його, і було так спекотно, що я навіть злякалася, а моя донечка-подружка сказала: "Не бійся, Маріетто, король гори піде назад, якщо я піду з ним, і тепер я піду, тому що ти повернулася поцілувати мене, тому лягай спати, Маріетто, спи і нічого не бійся". І я лягла спати і заснула, а де тепер король гори?

Джакомо сказав:

- Він пішов, Маріетто.

А потім міцно притиснув її до себе і глянув на Лючію. Стара жінка теж подивилася на нього, потім на Маріетту, потім на персикове дерево, на гору і пробурмотіла:

- Може й так, може й так, хто знає...